

Biuletyn Prawa Karnego nr 8/13

Biuletyn Prawa Karnego jest opracowywany przez Zespół Prawa Karnego, Wojskowego i Europejskiego Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego oraz asystentów Izby Karnej i Izby Wojskowej Sądu Najwyższego. Jego celem jest dostarczenie bieżącej informacji z zakresu szeroko rozumianego prawa karnego. Biuletyn dzieli się na następujące działy:

1. Orzecznictwo Izby Karnej i Izby Wojskowej Sądu Najwyższego

W tym dziale prezentowane jest bieżące orzecznictwo obu izb Sądu Najwyższego z okresu bezpośrednio poprzedzającego ukazanie się kolejnego numeru biuletynu. Założeniem tego działu jest omówienie wszystkich orzeczeń w sprawach karnych wydawanych przez Sąd Najwyższy, w których dołączono pisemne uzasadnienie. Dział ten zawiera także informacje o pytaniach prawnych, jakie wpłynęły do Sądu Najwyższego oraz przedstawia omówienie bieżących spraw znajdujących się na wokandzie SN.

2. Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego dotyczące prawa karnego

W dziale tym zamieszczone są bieżące informacje o sprawach rozpoznawanych w Trybunale Konstytucyjnym związanych z prawem karnym, jak również o wydanych przez Trybunał Konstytucyjny orzeczeniach.

3. Zmiany w prawie

Dział ten poświęcony jest informacji o uchwalonych i wchodzących w życie aktach normatywnych z zakresu prawa karnego, a także o pracach legislacyjnych rządu i parlamentu.

4. Analizy

W dziale Analiz publikowane są opracowania i analizy z zakresu stosowania prawa karnego przygotowywane przez Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego oraz asystentów Izby Karnej i Izby Wojskowej Sądu Najwyższego.

5. Informacja Międzynarodowa

W dziale Informacji Międzynarodowej zamieszczane są aktualne informacje dotyczące działalności legislacyjnej i orzeczniczej organów i trybunałów międzynarodowych, a także informacje o obowiązujących aktach prawa międzynarodowego odnoszących się do prawa karnego. W tej części Biuletynu prezentowane są także bieżące informacje o działaniach podejmowanych w ramach Unii Europejskiej mających związek z prawem karnym.

6. Przegląd książek i czasopism

W dziale tym anonsowane są nowe publikacje z zakresu prawa karnego.

Zarówno bieżący, jak i poprzednie numery Biuletynu, są umieszczone na stronie internetowej Sądu Najwyższego (www.sn.pl).

Ze względów redakcyjnych do cytowanych w Biuletynie orzeczeń wprowadzane są niekiedy dodatkowe zwroty lub zdania. Owe uzupełnienia wpisywane są nie kursywą, lecz zwykłą czcionką i umieszczane w nawiasach.

Zespół przygotowujący Biuletyn będzie wdzięczny za wszelkie uwagi, które pomogą udoskonalić formę przekazywanych informacji.

dr Michał Hudzik
Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego;
Izba Karne Sąd Najwyższy
astkmh@sn.pl

Spis treści

1. Orzecznictwo Sądu Najwyższego – Izba Karna i Izba Wojskowa	5
1.1. Uchwały i postanowienia – KZP.....	5
1.2. Orzeczenia w sprawach kasacyjnych.....	5
1.2.1. <i>Tożsamość czynu a możliwość zmiany formy stadialnej z postacią zjawiskową.....</i>	<i>5</i>
1.2.2. <i>Możliwość orzeczenia – w ramach obowiązku naprawienia szkody – o naprawieniu szkody i zadośćuczynieniu.</i>	<i>8</i>
1.2.3. <i>Brak konieczności imiennego wskazywania sprawców we wniosku o ich ściganie.</i>	<i>10</i>
1.2.4. <i>Informatyka śledcza a ocena dowodów.....</i>	<i>11</i>
1.2.5. <i>Przesłanki dopuszczalności prowadzenia postępowania lustracyjnego.</i>	<i>15</i>
1.3. Orzecznictwo Izby Wojskowej Sądu Najwyższego	19
1.4. Zagadnienia prawne	19
1.4.1. <i>Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Najwyższy, sygn. akt I KZP 5/13.....</i>	<i>19</i>
1.4.2. <i>Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w Zamościu, sygn. akt I KZP 6/13.....</i>	<i>19</i>
1.4.3. <i>Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w Krakowie, sygn. akt I KZP 7/13.....</i>	<i>20</i>
1.4.4. <i>Wniosek o rozstrzygnięcie rozbieżności przedstawiony przez Prokuratora Generalnego, sygn. akt I KZP 8/13</i>	<i>20</i>
1.4.5. <i>Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w Poznaniu, sygn. akt I KZP 9/13.....</i>	<i>20</i>
1.4.6. <i>Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Apelacyjny w Katowicach, sygn. akt I KZP 10/13.....</i>	<i>20</i>
1.4.7. <i>Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w Toruniu, sygn. akt I KZP 11/13.....</i>	<i>21</i>
1.4.8. <i>Wniosek o rozstrzygnięcie rozbieżności w orzecznictwie przedstawiony przez Prokuratora Generalnego, sygn. akt I KZP 12/13</i>	<i>21</i>
1.4.9. <i>Wniosek o rozstrzygnięcie rozbieżności w orzecznictwie przedstawiony przez Prokuratora Generalnego, sygn. akt I KZP 13/13.....</i>	<i>21</i>
2. Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego dotyczące prawa karnego	21
2.1. Wyroki i postanowienia Trybunału Konstytucyjnego.....	22
2.2. Wokanda Trybunału Konstytucyjnego	22
2.2.1. <i>Dochodzenie roszczeń odszkodowawczych; przedawnienie roszczenia o odszkodowanie za niesłuszne skazanie, zastosowanie środka zabezpieczającego, niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie (K 32/13)</i>	<i>22</i>
2.2.2. <i>Określenie wymiaru kary za wykroczenia drogowe (K 30/13).....</i>	<i>22</i>
2.2.3. <i>Wolność słowa; ograniczenia wolności słowa (K 28/13)</i>	<i>22</i>
2.2.4. <i>Podstawa uchylecia prawomocnego mandatu karnego (K 23/13).....</i>	<i>22</i>
2.2.5. <i>Prawo zatrzymanego do odmowy złożenia oświadczeń; obowiązek poinformowania zatrzymanego o takim prawie (K 19/13).....</i>	<i>23</i>

2.2.6.	<i>Imprezy masowe; odpowiedzialność karna za niezastosowanie się do polecenia wydanego na podstawie regulaminu obiektu (terenu) lub regulaminu imprezy masowej (K 17/13)</i>	23
2.2.7.	<i>Prawo autorskie (K 15/13)</i>	23
2.2.8.	<i>Obligatoryjna zamiana grzywny na zastępczą karę aresztu (K 9/13)</i>	23
2.2.9.	<i>Wskazanie sprawcy wykroczenia drogowego (P 27/13)</i>	23
┌	┌	┌
└	└	└
	24
2.2.10.	<i>Dopuszczenie zawieszenia postępowania karnego w celu oczekiwania na prejudycjalność orzeczenia innego sądu (P 20/13)</i>	24
2.2.11.	<i>Wysokość grzywien za wykroczenia (U 4/13)</i>	24
2.2.12.	<i>Uprawnienie inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego oraz pracowników Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego (U 3/13)</i>	25
2.2.13.	<i>Zawieszenie przez sąd postępowania w związku ze skierowaniem pytania prawnego (U 1/13)</i>	25
2.2.14.	<i>Występek o charakterze chuligańskim (SK 47/13)</i>	25
2.2.15.	<i>Nieprzyznanie statusu pokrzywdzonego, w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k., podmiotowi, którego dotyczy dokument poświadczający nieprawdę, wystawiony przez osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu (SK 27/13)</i>	25
2.2.16.	<i>Postępowanie przygotowawcze; wydanie postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia lub umorzeniu dochodzenia bez konieczności sporządzania uzasadnienia (SK 25/13)</i>	26
2.2.17.	<i>Uprawnienia pokrzywdzonego w procesie karnym; pokrzywdzony - oskarżyciel posiłkowy (SK 22/13)</i>	26
2.2.18.	<i>Postępowanie z protokołami przesłuchań i innymi dokumentami lub przedmiotami, na które rozciąga się obowiązek zachowania w tajemnicy informacji niejawnych albo zachowania tajemnicy związanej z wykonywaniem zawodu lub funkcji (SK 21/13)</i>	27
2.2.19.	<i>Dozór policyjny (SK 13/13)</i>	27
2.2.20.	<i>Zaskarżenie orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu zasądzonych po raz pierwszy przez sąd odwoławczy (K 34/12)</i>	27
2.2.21.	<i>Prawo przewozowe; penalizacja zachowania podróżnego, który w czasie kontroli biletów nie pozostał w miejscu przeprowadzenia kontroli do czasu przybycia Policji lub innych organów porządkowych (K 16/12)</i>	28
2.2.22.	<i>Kontrola operacyjna (K 15/12 – połączona z K 28/12)</i>	28
2.2.23.	<i>Zarządzenie przez sąd obligatoryjnego wykonania kary warunkowo zawieszanej; przestępstwo popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej lub małoletniej (P 34/12)</i>	30
2.2.24.	<i>Brak regulacji trybu składania wniosków o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności sędziów za złożenie niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego; brak ustawowo określonych przesłanek wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności (P 31/12)</i>	30
2.2.25.	<i>Obowiązek złożenia oświadczenia lustracyjnego przez osobę, wobec której toczy się wszczęte wcześniej postępowanie lustracyjne (P 30/12)</i>	31
2.2.26.	<i>Wolność słowa; wolność badań naukowych; nieprecyzyjność zwrotów „nawołuje do nienawiści” oraz „inny totalitarny ustrój państwa” (SK 65/12)</i>	31
2.2.27.	<i>Postępowanie karne; pozbawienie strony realnego prawa do obrony i skutecznego środka odwoławczego (SK 54/12)</i>	31
2.2.28.	<i>Karalność bezskutecznego podżegania do pomocnictwa w popełnieniu czynu zabronionego (SK 35/12)</i>	31

2.2.29.	<i>Zaskarżenie postanowienia w sprawie kosztów procesu zasądzonych po raz pierwszy przez sąd odwoławczy (SK 33/12)</i>	32
2.2.30.	<i>Zasady ustanawiania kuratora celem wykonywania praw małoletniego pokrzywdzonego przestępstwem (SK 5/12)</i>	32
2.2.31.	<i>Prawo do obrony; odmowa wyznaczenia obrońcy z urzędu; brak możliwości bezpośredniego zaskarżenia zarządzenia prezesa sądu (art. 81 § 1, art. 78 § 2 k.p.k.) (K 30/11)</i>	32
2.2.32.	<i>Określenie katalogu zbieranych danych o jednostce za pomocą środków technicznych w działaniach operacyjnych; zasady niszczenia pozyskanych danych (K 23/11 – połączona z K 34/11 i K 21/12)</i>	32
2.2.33.	<i>Prawo do korzystania z pomocy obrońcy na etapie czynności wyjaśniających; postępowanie w sprawach o wykroczenia (art. 4 k.p.s.w.) (K 19/11 – połączona z P 22/11)</i>	33
2.2.34.	<i>Dopuszczalność prowadzenia postępowania o przestępstwo wypełniające także znamiona wykroczenia, po tym, gdy postępowanie o wykroczenie zostało prawomocnie zakończone (P 25/11; połączona z P 34/11)</i>	34
2.2.35.	<i>Odpowiedzialność karna i wykroczeniowa za ten sam czyn (art. 10 § 1 k.w.) (P 23/11)</i>	34
2.2.36.	<i>Zasady udzielania świadczeń zdrowotnych skazanym odbywającym karę pozbawienia wolności (K 22/10)</i>	34
2.2.37.	<i>Wykroczenia; zasady zmiany grzywny na pracę społecznie użyteczną (art. 25 § 1 i 2 k.w.) (P 16/10)</i>	34
3.	Zmiany w prawie	35
5.	Informacja międzynarodowa	36
5.1.	Rada Europy.....	36
5.1.1.	Orzecnictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka	36
6.	Przegląd książek i czasopism	37
6.1.	Przegląd książek	37
6.2.	Przegląd czasopism	37

1. Orzecznictwo Sądu Najwyższego – Izba Karna i Izba Wojskowa

1.1. Uchwały i postanowienia – KZP

1.2. Orzeczenia w sprawach kasacyjnych

1.2.1 Tożsamość czynu a możliwość zmiany formy stadialnej z postacią zjawiskową.

przepisy: art. 13 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k.

hasła: Tożsamość czynu; Usiłowanie; Pomocnictwo

Postanowienie z dnia 7 sierpnia 2013 r., II KK 15/13

Teza:

1. Związanie ramami zdarzenia faktycznego oznacza, że sąd może dokonywać zmian w opisie zarzucanego czynu, a w konsekwencji – jego kwalifikacji prawnej, choć tylko takich, które nie spowodują przypisania oskarżonemu innego zachowania aniżeli odzwierciedlającego to zdarzenie. Sąd ma więc prawo do opisanego tego zdarzenia odmiennie od oskarżyciela, przy użyciu znamion właściwie określających zachowanie sprawcy, i do nadania mu odpowiedniej (adekwatnej) kwalifikacji prawnej. Mimo takiej zmiany nie dojdzie do naruszenia tożsamości czynu.
2. Ocena, czy została zachowana tożsamość czynu, musi być dokonywana na tle okoliczności konkretnej sprawy, ponieważ nie da się w sposób abstrakcyjny a zarazem ścisły określić kryteriów tej tożsamości.
3. Uznanie przypisanego czynu za formę zjawiskową (pomocnictwa) zamiast postaci stadialnej (usiłowania) i w konsekwencji zamiana art. 13 § 1 k.k. na art. 18 § 3 k.k., nie było wyjściem poza granice tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego).

Z uzasadnienia:

„Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 13 stycznia 2012 r., sygn. akt (...), uznał Andrzeja Ł. za winnego czynu wypełniającego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., opisanego w ten sposób, że oskarżony w dniu 1 lipca 2005 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i bezpośrednio zmierzając do doprowadzenia PKO BP S.A. (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie w błąd pracowników ww. banku w zakresie swojej wiarygodności kredytowej jako poręczyciel przedłożył sfalszowane zaświadczenie o zatrudnieniu i wy-

sokości zarobków w celu uzyskania dla Roberta D. kredytu w wysokości 12.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję pracowników banku, i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 k.k. i 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca z urzędu oskarżonego, zarzucając obrazę szeregu przepisów postępowania i błąd w ustaleniach faktycznych m.in. przez przyjęcie, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn w dniu 1 lipca 2005 r., a nadto obrazę prawa materialnego przez uznanie, że w ustalonym stanie faktycznym wyczerpał on znamiona art. 286 § 1 k.k. i 297 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k.

W końcowej części uzasadnienia apelacji podniesiono, że oskarżony co najwyżej pomagał Robertowi D. w popełnieniu czynu z art. 286 § 1 k.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie A. Ł. od przypisanego mu czynu.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2012 r., sygn. akt (...) Sąd Okręgowy w W. zmienił zaskarżony wyrok przez przyjęcie, że „przypisane oskarżonemu zachowanie miało miejsce w dniu 8 lipca 2005 r. i miało na celu ułatwienie Robertowi D. wyludzenia kredytu, co wyczerpało znamiona czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.” po czym stwierdził, że „te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, zaś za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.”, zaś w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Ten sam obrońca wniósł kasację, zarzucając Sądowi odwoławczemu rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść orzeczenia, to jest:

„I. przepisów art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. i art. 434 § 1 k.p.k. i art. 455 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i art. 458 k.p.k. poprzez częściową zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie przez Sąd Okręgowy, że przypisane skazanemu zachowanie miało miejsce w dniu 8 lipca 2005 r., a nie jak to ustalił Sąd Rejonowy w dniu 1 lipca 2005 r., w sytuacji, gdy apelacja została wniesiona jedynie na korzyść skazanego i obowiązywał w tym zakresie zakaz dokonywania jakichkolwiek zmian na niekorzyść skazanego, co stanowiło rażące naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 434 § 1 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i art. 458 k.p.k. oraz wynikającego z tych przepisów zakazu dokonywania jakichkolwiek niekorzystnych dla skazanego zmian,

II. przepisów art. 14 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy zmiany opisu czynu przypisanego skazanemu i skazanie skazanego za czyn różniący się od zarzucanego czynu z uwagi m.in. na brak tożsamości czasowej i brak tożsamości co do formy stadialnej i sposobu popełnienia czynu, co doprowadziło do skazania za czyn nie objęty zarzutem opisanym w akcie oskarżenia i naruszenia przez Sąd Okręgowy zasady skargowości, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą”.

Następnie skarżący oświadczył, że „podstawą wniesienia kasacji jest treść art. 524 § 4 pkt 1 w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 i art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. ...”.

Obrońca wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w całości i uniewinnienie skazanego od zarzucanego mu czynu”, a nadto o zasądzenie wynagrodzenia tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za sporządzenie kasacji i za reprezentowanie skazanego w toku postępowania kasacyjnego.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wnosił o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Generalnej zajął analogiczne stanowisko.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W razie skazania oskarżonego za przestępstwo na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania kasacja przysługuje stronie tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. To ograniczenie, wynikające z dyspozycji art. 523 § 4 pkt 1 w zw. z § 3 k.p.k., wyklucza więc możliwość nie tylko podnoszenia, ale i rozpoznania zarzutów innego rażącego naruszenia prawa, choćby rzeczywiście nastąpiło. Zatem rozpatrzeniu podlegał jedynie zarzut z pkt II. Okazał się on niezasadny.

Skazanie mimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, czyli uchybienie określone w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. i wymienione w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., zachodzi, gdy sąd przypisze oskarżonemu inne zachowanie niż wyznaczone zostało ramami zdarzenia faktycznego, ujętego w akcie oskarżenia. Osądowi bowiem podlega tylko zdarzenie faktyczne, inaczej – historyczne (fragment rzeczywistości) objęte oskarżeniem. Jednak związanie jedynie ramami tego zdarzenia faktycznego oznacza, że sąd może dokonywać zmian w opisie zarzucanego czynu, a w konsekwencji – jego kwalifikacji prawnej, choć oczywiście tylko takich, które nie spowodują przypisania oskarżonemu innego zachowania aniżeli odzwierciedlającego to zdarzenie. Sąd ma więc prawo do opisanie tego zdarzenia odmiennie od oskarżyciela, przy użyciu znamion właściwie określających zachowanie sprawcy, i do nadania mu odpowiedniej (adekwatnej) kwalifikacji prawnej. Mimo takiej zmiany nie dojdzie do naruszenia tożsamości czynu. Jednak ocena, czy została zachowana tożsamość czynu, musi być dokonywana na tle okoliczności konkretnej sprawy, ponieważ nie da się w sposób abstrakcyjny a zarazem ścisły określić kryteriów tej tożsamości. Na gruncie konkretnej sprawy może się okazać zasadne przypisanie np. paserstwa zamiast kradzieży (kradzieży z włamaniem czy rozboju), pomocnictwa do przestępstwa zamiast jego usiłowania czy dokonania (zob. np. wyroki: z dnia 28 kwietnia 1932 r., II 1 K 403/32 – Zb. O. SN 1932, z. VIII poz. 146, z dnia 3 września 1934 r., 2 K 789/34 – Zb. O. SN 1935, z. III poz. 88, uchwała 7 s. SN z dnia 17 października 1963 r., VI KO 20/63 – OSNKW 1964, z. I, poz. 2, wyroki: z dnia 9 czerwca 2005 r., V KK 446/04 – OSNKW 2005, z. 11, poz. 110, z dnia 4 stycznia 2006 r., IV KK 376/05 – OSNKW-R 2006, poz. 35 – lex 181056, postanowienia: z dnia 19 października 2006 r., III KK 246/06 – lex 202125, z dnia 29 kwietnia 2010 r., III KK 368/09 – lex 584761, wyrok z dnia 25 sierpnia 2010 r., II KK 186/10 – lex 619624, postanowienie z dnia 19 sierpnia 2010 r., III KK 97/10 – OSNKW 2011 r., z. 6, poz. 50, wyrok z dnia 2 marca 2011 r., III KK 366/10 – OSNKW 2011, z. 6, poz. 51, postanowienia: z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 139/11 – OSNKW 2011, z. 9, poz. 84, z dnia 25 października 2012 r., IV KK 87/12 - lex 1226759, z dnia 12 grudnia 2012, V KK 82/12 – OSNKW 2013, z. 3, poz. 23, z dnia 21 marca 2013 r., II KK 267/12 – OSNKW 2013, z. 7, poz. 58, wyrok z dnia 14 maja 2013 r., III KK 395/12 – niepubl., z dnia 25 czerwca 2013 r., II KK 319/12 – niepubl., oraz powołane tam inne judykaty i literatura).

*Do tej ostatniej sytuacji, nieuchybnej dyspozycji art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., doszło w niniejszej sprawie. Nie było tylko zabiegiem stylistycznym stwierdzenie Sądu odwoławczego, iż **przypisane oskarżonemu zachowanie** (podkr. – SN) stanowiło pomocnictwo do przestępstwa oszustwa („wyłudzenia kredytu”). Istota opisu czynu, nazwanego przez ten Sąd pomocnictwem, nie uległa zmianie. Zachowany został rdzeń zdarzenia faktycznego, choć określony w zaskarżonym wyroku jako pomocnictwo. Stało się tak na skutek podzielenia poglądu wyrażonego w apelacji, że umowa poręczenia „ma akcesoryjny charakter do głównego zobowiązania”, przy pominięciu ustaleń, że oskarżony i R. D. razem udali się do banku, gdzie wspólnie wykonywali czynności zmierzające do uzyskania kredytu, oraz pominięciu treści art. 115 § 4 k.k. Najistotniejsze jest jednak pozostanie Sądu Okręgowego w obrębie przypisanego przez Sąd Rejonowy zachowania. Uznanie go za formę zjawiskową (pomocnictwa) zamiast postaci stadialnej (usiłowania) i w konsekwen-*

szkody majątkowej (odszkodowania) i wynagrodzenia za szkodę niemajątkową (krzywdę) w postaci zadośćuczynienia.

Z uzasadnienia:

„Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Z uwagi na jej rażące wady konstrukcyjne na poziomie graniczącym z uznaniem jej za niedopuszczalną. W związku z tym należy przypomnieć, że w przypadku prawomocnego skazania oskarżonego na karę inną niż bezwzględna kara pozbawienia wolności, możliwość wniesienia kasacji przez stronę na korzyść oskarżonego doznaje istotnych ograniczeń, ponieważ w takim przypadku zgodnie z przepisem art. 523 § 1 i § 4 pkt 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona od wyroku sądu odwoławczego tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 1 października 2003 r., OSNwSK 2003/1/2097). W sprawie niniejszej Sąd II instancji utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji orzekający karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zatem, obrońca oskarżonego stracił możliwość wywiedzenia kasacji w oparciu o zarzut innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. W związku z tym zarzut pierwszy petitum kasacji rażącego naruszenia art. 424 § 2 k.p.k. w zw. z art. 46 § 1 k.p.k., odnoszący się do wyroku Sądu I instancji oraz podniesiony w pkt. 2 zarzut rażącego naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. i art. 455 k.p.k., odnoszący się do akceptacji przez Sąd II instancji niewłaściwej oceny przez Sąd meriti znamion przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. jest niedopuszczalny i w tym zakresie kasacja nie podlega rozpoznaniu. Natomiast jeżeli chodzi o zarzut oparty o wyrażony przez skarżącego pogląd, że Sąd Okręgowy utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Rejonowego mimo, że orzeczono wobec oskarżonego środek karny nieznanym ustawie, naruszając tym samym rażąco dyspozycję art. 46 § 1 k.k., to jest on oczywiście bezzasadny zaś jego redakcja wskazuje, że podniesione w kasacji wystąpienie negatywnej przesłanki procesowej o której mowa w art. 439 § 1 pkt. 5 k.p.k. stanowi instrumentalne ominięcie występujących w tej sprawie ograniczeń do wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia i miało jedynie na celu spowodowanie przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Przepis art. 46 § 1 k.k., w razie wydania wyroku skazującego, uprawnia sąd do fakultatywnego, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej obligatoryjnego, orzeczenia obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Interpretując ten przepis skarżący uznał, że na jego podstawie łączne orzeczenie obowiązku naprawienia szkody i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest niedopuszczalne, a zatem orzeczenie środka karnego w tym kształcie jest nieznanym ustawie, bowiem sąd może orzec tylko jedno z tych świadczeń. Taka interpretacja cytowanego przepisu przez podmiot profesjonalny jest rażąco błędna. Dyspozycja art. 46 § 1 k.k. zawiera bowiem wyraźnie alternatywę łączną (wyraz: „lub”) wskazującą na uprawnienie sądu do jednoczesnego orzeczenia wobec skazanego obowiązku naprawienia szkody majątkowej (odszkodowania) i wynagrodzenia za szkodę niemajątkową (krzywdę) w postaci zadośćuczynienia. Taka wykładnia logiczno-językowa jest potwierdzona również przez ratio legis instytucji obowiązku naprawienia szkody. Skoro szkoda wyrządzona przestępstwem może przybrać postać zarówno szkody majątkowej, jak i niemajątkowej (zob. A. Marek, System Prawa Karnego, C-H-BECK 2010, T. VI str. 712-713), to celowe jest przyznanie sądowi uprawnienia do jednoczesnego orzekania odszkodowania i zadośćuczynienia. Właśnie dlatego ustawodawca w art. 65 § 1 pkt 6 k.p.k. jako jedną z negatywnych przesłanek przyjęcia powództwa cywilnego w postępowaniu adhezyjnym przewidział złożenie wniosku o których mowa w art. 46 § 1 k.k., ponieważ zgodnie z dyspozycją art. 62 k.p.k. żądanie pozwu może dotyczyć roszczeń majątkowych wynikających bezpośrednio z popełnienia przestępstwa, w tym również tych wynikających z tzw. szkód niemajątkowych w postaci zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (zob. L. K. Paprzycki, Kodeks postępowania

karnego, Komentarz, Zakamycze 2006 T. I teza 8 do art. 62 str. 256), zaś rozstrzygnięcie o środku karnym dotyczy tego samego obszaru zagadnień.

Odmienny charakter ma natomiast orzeczenie nawiązki na podstawie art. 46 § 2 k.k., ponieważ jest to środek subsydiarny w stosunku do obowiązku naprawienia szkody (zob. wyrok SN z dnia 26 stycznia 2006 r., IV KK 435/05, LEX nr 173643). Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że kwestionowany przez skarżącego środek karny funkcjonuje w przepisach prawa karnego materialnego, zaś podstawą do jego orzeczenia w formie przyjętej przez Sąd I instancji był art. 46 § 1 k.k.

Niezależnie od tego analizując kasację obrońcy skazanego w kontekście art. 118 k.p.k. można przyjąć, że omawiany zarzut w istocie odnosi się do innego rażącego naruszenie prawa, a to obraży art. 46 § 1 k.k. W takim ujęciu byłby on niedopuszczalny w świetle art. 523 § 1, 2 i 4 k.p.k.

Z tych względów należało oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną.”

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

1.2.3. Brak konieczności imiennego wskazywania sprawców we wniosku o ich ściganie.

przepisy: art. 12 § 2 k.p.k.

hasła: Wniosek o ściganie

Postanowienie z dnia 9 lipca 2013 r., II KK 169/13

Teza:

- 1) Art. 12 § 2 k.p.k., określając wymogi formalne wniosku o ścignie, zezwala na wskazanie w nim także sprawców anonimowych.
- 2) Przepisy prawa karnego materialnego i procesowego nie nakładają na uprawnionego do złożenia wniosku o ściganie obowiązku imiennego wskazania sprawców.

Z uzasadnienia:

„Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Warto przypomnieć, że w przypadku prawomocnego skazania oskarżonego na karę inną niż bezwzględna kara pozbawienia wolności, możliwość wniesienia kasacji przez stronę na korzyść oskarżonego doznaje istotnych ograniczeń, ponieważ w takim przypadku zgodnie z przepisem art. 523 § 1 i § 4 pkt. 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona od wyroku sądu odwoławczego tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 1 października 2003 r., OSNwSK 2003/1/2097). W sprawie niniejszej Bogdan M. został prawomocnie skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zatem, obrońca oskarżonego stracił możliwość wywiedzenia kasacji w oparciu o zarzut innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.), dlatego też zarzuty kasacyjne odnoszą się do nieuwzględnienia przez Sąd Okręgowy wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci braku wniosku o ściganie (art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k.). Należy podkreślić, że obrońca oskarżonego w wywiezionej apelacji podnosił identyczny zarzut oparty na bezwzględnej przyczynie odwoławczej i Sąd Okręgowy w P. rozpoznał go w sposób rzetelny oraz zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., szczegółowo argumentując

swoje stanowisko. W związku z tym skarżący oczekuje, że w ramach kontroli kasacyjnej Sąd Najwyższy podda analizie ten sam zarzut, powtarzając w ten sposób kontrolę apelacyjną. W przypadku zarzutu innego rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., taka dublująca kontrola apelacyjna byłaby niedopuszczalna, wobec dwuinstancyjności orzekania, jednak nie dotyczy zarzutu opartego na bezwzględnej przyczynie odwoławczej, skoro obowiązkiem Sądu Najwyższego, jest zbadanie wystąpienia tego rodzaju uchybień niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.).

Stanowisko obrońcy, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do złożenia formalnego wniosku o ściganie zgodnego z wymogami stawianymi przez art. 305 § 3 k.k., ponieważ we wniosku skierowanym przez wójta Gminy do Sądu nie wskazano osób objętych tym wnioskiem, w sytuacji gdy na etapie postępowania jurysdykcyjnego, na którym ten wniosek został złożony – przeszło rok po wniesieniu aktu oskarżenia, pokrzywdzonej Gminie I. i uprawnionemu do działania w jej imieniu wójtowi, tożsamość oskarżonych była znana, nie jest trafne.

Wydaje się chybiona sugestia skarżącego, że inne wymogi formalne wniosku o ściganie powinien pokrzywdzony spełnić w sytuacji gdy zna on sprawców – wówczas należałoby wymagać od niego dokładnego wskazania osób, które chce on objąć wnioskiem, a inne gdy tożsamość tych osób nie jest mu znana – wtedy trzeba byłoby dopuścić możliwość złożenia wniosku, który nie precyzowałby sprawców. Stanowisko to jest sprzeczne z dyspozycją art. 12 § 2 k.p.k., który określając wymogi formalne wniosku o ściganie zezwala na wskazanie w nim także sprawców anonimowych. Gdyby podzielić argumenty skarżącego, to w razie złożenia wniosku o ściganie anonimowe należałoby po wykryciu domniemanych sprawców uzupełnić zgłoszone uprzednio żądanie ścigania w odniesieniu do tych osób, a taki wymóg dotyczy jedynie osób najbliższych. Jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie SN utrwalonym w praktyce, przepisy prawa karnego materialnego i procesowego nie nakładają na uprawnionego do złożenia wniosku o ściganie obowiązku imiennego wskazania sprawców (zob. postanowienie SN z dnia 25 kwietnia 2013 r., III KK 121/12, LEX nr 1314375, wyrok SN z dnia 16 sierpnia 1972 r., II KR 121/72, OSNPG 1973, z. 6, poz. 79, LEX nr 16743) i to niezależnie od stadium postępowania, w którym ten wniosek został złożony. Na marginesie należy zauważyć, że treść przedmiotowego wniosku pozwala twierdzić, iż podmiot reprezentujący pokrzywdzonego sposób wyraźny wyartykułował wolę ścigania oskarżonych w tej sprawie, o czym świadczy zdanie końcowe odnoszące się do szkody, jaką oskarżeni w tej sprawie mieli wyrządzić Gminie Inowłódz.

Warto przypomnieć, że wniosek o ściganie został złożony przez wójta Gminy I. w dniu 7 września 2001 r., w trakcie ponownego rozpoznania sprawy przed Sądem I instancji (k.439).

W konsekwencji wniosek ten konwalidował wskazany przez skarżącego brak formalny, usuwając tym samym negatywną przesłankę procesową, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., albowiem ma ona charakter względny i może być usunięta aż do upływu przedawnienia (zob. wyrok SN z dnia 23 listopada 2011 r., I KK 279/11, LEX nr 1084721).

Z tych względów należało oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną. Orzeczenie o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego oparto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.”

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

1.2.4. Informatyka śledcza a ocena dowodów.

przepisy: .art. 7 k.p.k.

hasła: Dowody

Wyrok z dnia 20 czerwca 2013 r., III KK 12/13

Teza:

- 1) Informatyka śledcza to dziedzina dynamicznie rozwijająca się, co obliguje organy wymiaru sprawiedliwości do dążenia do uzyskiwania wiedzy o jak najdoskonalniejszych metodach zabezpieczania dowodów w sprawie.
- 2) Mając na uwadze specyfikę danych elektronicznych (informatycznych), które na równi z innymi dowodami są podstawą wyrokowania, ich ocena musi być niezwykle ostrożna, gdyż doświadczenie życiowe każdego użytkownika sprzętu komputerowego wskazuje, że statystycznie bardzo często dane te ulegają modyfikacjom.

Z uzasadnienia:

„Kasacja obrońcy Marcina C. okazała się w całości bezzasadna w stopniu oczywistym, co z uwagi na treść art. 535 § 3 k.p.k. in principio zwalnia z konieczności sporządzenia w tym zakresie pisemnego uzasadnienia wyroku. Natomiast kasacja obrońcy Michała M. okazała się zasadna w odniesieniu wyłącznie do jednego zarzutu – braku ustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego do zarzutu dotyczącego kwestii nieprawidłowości zabezpieczenia w niniejszej sprawie dowodów elektronicznych. Pozostałe, w perspektywie charakterystyki zarzutów kasacyjnych okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym.

Dla pewnego usystematyzowania niniejszego uzasadniania należy wskazać, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, przesłanki wniesienia którego są dużo bardziej restrykcyjnie ukształtowane, niż ma to miejsce w przypadku apelacji. Zgodnie bowiem z przepisem art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Z tego też względu wykazanie rażących naruszeń prawa procesowego, jakich dopuścić miałby się Sąd musi rzutować w sposób istotny na treść finalnego rozstrzygnięcia. Zdarzyć się może, tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, że część zarzutów kasacji faktycznie wskazuje w sposób uzasadniony na błędy proceduralne w ocenie dowodów lub prowadzeniu samego postępowania dowodowego, lecz w perspektywie przyjętej kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu – tego rodzaju naruszenia na treść orzeczenia wpływu nie mają.

Michał M. został oskarżony i następnie skazany za czyn realizujący znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zb. z art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a więc za pomocnictwo do zabójstwa poprzez udostępnienie innym osobom wbrew przyjętemu zobowiązaniu informacji, którą uzyskał w związku z wykonywaną pracą (tajemnica telekomunikacyjna). Zatem w perspektywie tej kwalifikacji prawnej kluczowy dla sprawy jest materiał dowodowy, który wskazywałby na sam fakt przekazania określonej informacji mającej ułatwić innej osobie popełnienie przestępstwa oraz określałby charakter takiej informacji, jako podlegającej ochronie przed ujawnieniem innej, niepowołanej osobie, wbrew obowiązkowi czy też przyjętemu zobowiązaniu przez osobę, która weszła w jej posiadanie w związku z wykonywaną pracą. Z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, z którym korespondują rozważania Sądu odwoławczego wynika, że to zeznania współoskarżonych – m.in. Marcina C. oraz Wojciecha P. wskazywały bezpośrednio na sprawstwo Michała M. Także w oparciu o rozważania Sądów orzekających w sprawie, uznać należy, że wiarygodność osobowych źródeł dowodowych została potwierdzona dowodami elektronicznymi – m.in. zabezpieczonym plikiem „analiza.txt”, co w oparciu o całokształt materiału zgromadzonego w sprawie doprowadziło do wydania wy-

roku skazującego. Ustalenia faktyczne zostały bowiem dokonane w oparciu o wyjaśnienia współoskarżonych, a wiarygodność tych wyjaśnień potwierdzono zawartością wskazanego powyżej pliku znalezionej na komputerze skazanego. Postępowanie nie potwierdziło także tezy, iż obiektywnie niemożliwe było uzyskanie i udostępnienie przez Michała M. danych, które z jednej strony miały charakter poufny, a z drugiej zawierały informacje ułatwiające popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. Ponadto wskazywane w kasacji sprzeczności w wyjaśnieniach Marcina C. są pozorne. Argumenty podniesione w kasacji, a dotyczące informacji lokalizacyjnych w oparciu o billingi oraz śledzenie przemieszczania się Jarosława K. są nieprecyzyjne. W uzasadnieniu Sądu I instancji brak jest twierdzenia, by uznał on, że śledzenie przez oskarżonych logowań telefonu Jarosława K. odbywało się w czasie rzeczywistym. Z danych przekazywanych przez Michała M. (w określonym horyzoncie czasowym) możliwe było odtworzenie miejsca logowania telefonu i „wtórne” wyznaczenie tras, jakim pokrzywdzony się poruszał (na trasie do i z T.). Billingi natomiast służyć miały do weryfikacji numeru jego telefonu. Z tego też względu wyjaśnienia Marcina C. nie stoją w sprzeczności z ustaleniami biegłych.

Prima facie, sprawa niniejsza w odniesieniu do Michała M. z uwagi na swój silnie stechniczowany charakter wydaje się niezwykle skomplikowana dowodowo. Obszerność wywodów obrony i uzasadnień środków odwoławczych w tym aspekcie wydawałyby się tę tezę potwierdzać. Jednak szerokie dywagacje na temat sposobu (metod, ścieżki itp.) pozyskiwania przez skazanego danych, które ułatwiły dokonanie (jak się okazało później jedynie usiłowanego) zabójstwa w optyce stawianego mu zarzutu i innych źródeł dowodowych nie są i nie powinny być pierwszoplanowe. Stąd dostrzeżone przez Sąd Najwyższy niejasności opinii biegłych (Mariusza K. i Roberta M.) i niespójność pomiędzy tymi opiniami, opiniami prywatnymi, a raportem bezpieczeństwa P., które nie zostały rzetelnie wyjaśnione przez Sądy orzekające w sprawie, nie miały istotnego wpływu na treść wyroku. Kluczowe w niniejszej sprawie było zweryfikowanie, czy zabezpieczony plik „analiza.txt” zawierający te dane został utworzony przez skazanego i czy plik przekazany przez P. Sądowi był tożsamy z plikiem wygenerowanym przez Michała M.

Kwestia powyższa, tj. sposób zabezpieczenia dowodów elektronicznych w sprawie była przedmiotem rozważań Sądu I instancji (s. 79-83 uzasadnienia wyroku Sądu a quo). W tym zakresie rozważania Sądu są niejasne, gdyż podkreśla on, że metody postępowania z dowodami elektronicznymi wciąż się kształtują i powoływane przez obronę, a zaczerpnięte ze specjalistycznej literatury technicznej, zasady i techniki ich badania nie wiążą Sądu, zwłaszcza, że nie są to publikacje naukowe prawnicze. Oczywiście jest, że informatyka śledcza to dziedzina dynamicznie rozwijająca się, co tym bardziej obciąża organy wymiaru sprawiedliwości do dążenia do uzyskiwania wiedzy o jak najdoskonalszych metodach zabezpieczania dowodów w sprawie. Zresztą teza ta jest aktualna na gruncie całego postępowania dowodowego. Kwestia, czy określone informacje przedstawiane przez strony procesowe mają swoje źródło w literaturze prawniczej, czy technicznej nie powinno być determinantą postępowania Sądu. W oparciu o nie można przecież formułować coraz bardziej precyzyjne tezy dowodowe oraz pytania do biegłych. Skądinąd powyższe twierdzenie Sądu a quo jest o tyle niezrozumiałe, że na rynku publikacji prawnych obecne są profesjonalne (także monograficzne) opracowania dotyczące prawnej oraz kryminalistycznej problematyki postępowania z dowodami elektronicznymi (por. m.in. A. Lach „Dowody elektroniczne w procesie karnym” Toruń 2004).

Podkreślić należy, że na powyższe zagadnienia obszernie uwagę zwrócił obrońca skazanego w apelacji (s. 20-23 uzasadnienia apelacji). W swoim wywodzie szczegółowo referuje aktualnie przyjmowane metody uzyskiwania rzetelnych dowodów elektronicznych, tak by ich autentyczność nie mogła zostać zasadnie zakwestionowana. W sposób racjonalny wskazuje, że z perspektywy obecnie akceptowanych technik kryminalistycznych można mieć poważne wątpliwości, co do tożsamości pliku przekazanego Sądowi i tego

stworzonego przez Michała M. (porównanie sum kontrolnych, czy metodologia tworzenia kopii). Zdaniem obrony nie wykluczono możliwości ingerencji w ten plik (mając na uwadze dwugodzinne przesunięcie czasowe pomiędzy plikiem źródłowym a kopią).

Ten zarzut nie został przez Sąd odwoławczy w ogóle rozpoznany. Standard kontroli odwoławczej wyznaczony dyspozycją art. 433 § 2 oraz art. 457 § 3 k.p.k. wymaga by sąd ad quem rozważył wszelkie zarzuty zawarte w zwyczajnym środku odwoławczym. Ponadto sąd zobowiązany jest do tego, by analiza tychże zarzutów była rzetelna, a tok argumentacji prezentowany w uzasadnieniu spójny i logiczny (por. m.in. wyrok SN z dnia 18 października 2007 r., sygn. II KK 212/07, R-OSNKW z 2007 r., poz. 2251, wyrok SN z dnia 28 maja 2008 r., II KK 332/07, LEX nr 435359). Z uzasadnienia wyroku Sądu ad quem nie wynika, czy podzielił wszelkie twierdzenia Sądu a quo w tej materii (opisane wcześniej). Zwłaszcza brak jakichkolwiek rozważań dotyczących akceptowanego przez niego standardu zabezpieczenia dowodów elektronicznych w postępowaniu karnym. Zatem uzasadnienie to nie dostarcza wiedzy, jakie jest stanowisko Sądu odwoławczego w przedmiocie podnoszonych wątpliwości obrony w optyce metodologii procedowania w sprawie w odniesieniu do plików komputerowych.

Zdaniem Sądu Najwyższego, dowody analizowane w procesie karnym ze względu na swoją specyfikę i indywidualne cechy, wymagają zdywersyfikowanego podejścia, gdy chodzi o ich analizę. Określone kategorie dowodów nie poddają się (wcale lub łatwo) modyfikacjom, inne natomiast są niezwykle podatne na nawet niezamierzone ingerencje osób trzecich. Co do pewnych kategorii dowodów metody postępowania z nimi są precyzyjnie opracowane od lat, co do innych – wciąż się kształtują i są udoskonalane (z większą, bądź mniejszą częstotliwością). Mając na uwadze specyfikę danych elektronicznych (informatycznych), które na równi z innymi dowodami są podstawą wyrokowania, ich ocena musi być niezwykle ostrożna, gdyż doświadczenie życiowe każdego użytkownika sprzętu komputerowego wskazuje, że statystycznie bardzo często dane te ulegają modyfikacjom. Wynika to z samej istoty zapisu elektronicznego.

W perspektywie właśnie owej łatwo dostrzegalnej statystyki i prawdopodobieństwa występowania ingerencji w substancje dowodu – dane informatyczne muszą być analizowane w sposób nadzwyczaj dokładny oraz przy użyciu najaktualniejszej wiedzy. Przykładowo znacznie trudniej jest wykazać, że zabezpieczony po wypadku drogowym pojazd mechaniczny został poddany ingerencji diametralnie zmieniającej późniejszą ocenę np. przyczyn lub przebiegu zdarzenia drogowego. W przypadku danych informatycznych istotna modyfikacja ich formy i treści nie nastręcza trudności, a często użytkownik komputera nieświadomie uruchamia przebieg przyczynowy kończący się ich zmianą. Ponieważ Sąd odwoławczy nie rozpoznał zarzutu dotyczącego wykorzystania dowodu elektronicznego, a dowód ten miał dla Sądu istotne znaczenie dla oceny wiarygodności dowodów osobowych, należało uchylić wyrok Sądu II instancji.

W ponownym postępowaniu, Sąd odwoławczy będzie zobligowany do rzeczowego rozpoznania zarzutu apelacji związanego ze sposobem zabezpieczenia dowodów elektronicznych zgromadzonych w sprawie oraz do wyrażenia stanowiska w zakresie przyjętych w sprawie metod ich gromadzenia i analizy w optyce aktualnej wiedzy i doświadczenia, a także kryteriów, jakie muszą być spełnione, by gwarantować ich autentyczność. Sąd musi także odnieść się do konkretnych zarzutów, jakie w tym zakresie poniesiono w apelacji, zwłaszcza roli i wykorzystania w ocenie tożsamości plików tzw. sum kontrolnych oraz znaczenia przesunięcia czasowego na komputerze oskarżonego względem czasu systemowego na serwerze, a także ocenić skutki weryfikacji czasu i daty w BIOSie komputera, którego dysk został wyjęty. Efekt tych dywagacji będzie rzutował w sposób konieczny na ocenę wiarygodności innych źródeł dowodowych.

Biorąc pod uwagę powyżej przedstawione argumenty, należało orzec jak w sentencji.”

1.2.5. Przesłanki dopuszczalności prowadzenia postępowania lustracyjnego.

przepisy: art. 439 k.p.k.,

hasła: Postępowanie lustracyjne; Bezwzględne powody odwoławcze

Wyrok z dnia 2 lipca 2013 r., V KK 128/13

Teza:

1. Ustawa lustracyjna wprost nie przewiduje możliwości odstąpienia od oceny rzetelności oświadczenia lustracyjnego, ale nie normuje też szeregu innych sytuacji procesowych, odsyłając do odpowiedniego stosowania Kodeksu postępowania karnego oraz przepisów dotyczących oskarżonego (por. art. 19 i art. 21 ustawy lustracyjnej).
2. Wszczęcie postępowania lustracyjnego wobec osoby związane jest ze zgodą tej osoby na ubieganie się o zajęcie, czy wykonywanie funkcji publicznej. Natomiast sam zamiar kandydowania, jego planowanie, nie może być traktowany jako wyrażenie zgody na kandydowanie czy objęcie lub wykonywanie funkcji.
3. W wypadku osoby ubiegającej się o stanowisko dyrektora szkoły publicznej, wyrażeniem zgody na kandydowanie w rozumieniu art. 7 ust. 2 ustawy lustracyjnej jest zgłoszenie się do konkursu, o którym mowa w art. 36a ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572 ze zm.).

Z uzasadnienia:

„Sąd Okręgowy w S. orzeczeniem z dnia 25 czerwca 2012 r., sygn. akt (...)

- I. na podstawie art. 21a ust. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów stwierdził, że Adam J. złożył w dniu 26 lipca 2010 r. zgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne;
- II. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła prokurator Oddziałowego Biura Lustracyjnego w S., która zarzuciła:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie: art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów (tj. Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.),
- art. 129 ust. 1, art. 131, art. 132, art. 136 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz. U. z 1990 r., Nr 30, poz. 180),
- art. 147 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 1990, Nr 30, poz. 179),
- uchwały Nr 69 Rady Ministrów z dnia 21 maja 1990 r. w sprawie trybu i warunków przyjmowania byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa do Służby w Urzędzie Ochrony Państwa i innych jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz zatrudniania ich w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych (M.P. z 1990 r., Nr 20, poz. 159),

- zarządzenia Nr 51 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 czerwca 1990 r. w sprawie przeprowadzenia oceny byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa (Dz. Urzędowy MSW z 1990 r., Nr 2, poz. 12),

- zarządzenia Nr 53/90 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 lipca 1990 r. w sprawie określania stanowisk zajmowanych przez funkcjonariuszy byłej Służby Bezpieczeństwa oraz jednostek organizacyjnych resortu spraw wewnętrznych, w których pełnili oni służbę (Dz. Urzędowy MSW z 1990 r., Nr 2, poz. 14),

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 7 k.p.k.,

3. błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Orzeczeniem z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt (...), Sąd Apelacyjny w S. nie uwzględnił apelacji wniesionej przez prokuratora; zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy, kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

Od orzeczenia Sądu Apelacyjnego w S. na podstawie art. 21b ust. 6 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 z późn. zm.) zwanej dalej ustawą lustracyjną, kasację wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył powyższe orzeczenie w całości na niekorzyść lustrowanego Adama J.

Na podstawie art. 21b ust. 6 pkt 1 w zw. z art. 19 ustawy lustracyjnej oraz art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. Prokurator Generalny zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, to jest art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Apelacyjny w S. prawidłowej oraz wszechstronnej kontroli odwoławczej, w wyniku czego doszło do zaakceptowania błędnego, bo wyrażonego z rażąco obrażającą art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej, poglądu Sądu Okręgowego w S., pomijającego wskazania wiedzy historyczno-prawnej z zakresu kształtowania się struktury organów bezpieczeństwa państwa PRL podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, że dla potrzeb wykładni pojęcia Służba Bezpieczeństwa na gruncie ustawy lustracyjnej akty prawne „rangi niższej” nie mogą być stosowane, mimo że ustawa lustracyjna definiując Służbę Bezpieczeństwa (dalej SB) jako jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (dalej MSW), które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa (dalej UOP) oraz te jednostki, które były ich poprzednikami, nakazuje stosować „akty prawne” niższego rzędu, które to normatywy określały przecież w okresie istnienia PRL: powstanie, strukturę, zadania i przekształcenie się jednostek organizacyjnych SB (a także większości innych organów bezpieczeństwa PRL wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy) oraz w 1990 r. wskazały te jednostki organizacyjne MSW, których funkcjonariusze, jako zatrudnieni w SB, w związku z jej likwidacją podlegali zwolnieniu ze służby na podstawie art. 131 ustawy o Urzędzie Ochrony Państwa w związku ze zorganizowaniem UOP, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wadliwego orzeczenia utrzymującego w mocy orzeczenie sądu I instancji.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz utrzymanego nim w mocy orzeczenia Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w S.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego wniesiona na niekorzyść lustrowanego Adama J. została uwzględniona na korzyść osoby lustrowanej z zupełnie innych powodów niż wskazane przez jej Autora.

W sprawie wystąpiła bowiem bezwzględna przyczyna odwoławcza przewidziana w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., którą Sąd Najwyższy – zgodnie z art. 536 k.p.k. zobowiązany był uwzględnić z urzędu. Przyczyna ta zaistniała na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego i szkoda, że nie została zauważona w trakcie kontroli apelacyjnej.

Na podstawie art. 19 ustawy lustracyjnej do postępowania lustracyjnego, w tym odwoławczego oraz kasacyjnego, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Zgodnie z treścią art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy uchyla zaskarżone orzeczenie, między innymi jeżeli zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określona w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Przy czym uchylenie orzeczenia jedynie z powodów przedstawionych w art. 17 § 1 pkt 9 – 11 k.p.k. może nastąpić tylko na korzyść oskarżonego (por. art. 439 § 2 k.p.k.). Stosownie do treści art. 21 ust. 1 ustawy lustracyjnej do osoby lustrowanej, mają zastosowanie przepisy dotyczące oskarżonego w postępowaniu karnym.

Katalog przesłanek procesowych, których pominięcie w postępowaniu prowadzi do zastosowania art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. nie jest zamknięty, o czym decyduje odwołanie się do art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., według którego postępowanie nie wszczyna się, a wszczęte umarza, jeśli zachodzi inna (niż wymienione w art. 17 § 1 pkt 1 – 10 k.p.k.) okoliczność wyłączająca ściganie. Jak już wspomniano, art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. nie wylicza w sposób taksatywny istniejących przesłanek procesowych. Ujmuje zbiorczo inne okoliczności wyłączające ściganie (postępowanie). Do takich okoliczności niewątpliwie należy sytuacja zaistniała w rozpoznawanej sprawie.

W dniu 26 lipca 2010 r. lustrowany Adam J. przedstawił (...) Kuratorowi Oświaty oświadczenie lustracyjne w związku z zamiarem ubiegania się o objęcie funkcji publicznej – dyrektora Szkoły Podstawowej w L. Lustrowany podał, że nie pracował, nie pełnił służby, ani nie był współpracownikiem w rozumieniu art. 3a ustawy lustracyjnej organów bezpieczeństwa państwa w okresie od 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r. Następnie zrezygnował z ubiegania się o wspomnianą funkcję publiczną. Jak wynika z informacji Wójta Gminy B., który jest organem prowadzącym Szkołę Podstawową w L., Adam J. nie składał oferty na stanowisko dyrektora Szkoły Podstawowej w L. (k. 103). Także (...) Kurator Oświaty zawiadomił Instytut Pamięci Narodowej Oddziałowe Biuro Lustracyjne w S., że Adam J. nie przystąpił do konkursu na funkcję dyrektora Szkoły (k. 102).

Z treści art. 7 ust. 2 ustawy lustracyjnej wynika, że oświadczenie lustracyjne składa się w chwili wyrażenia zgody na kandydowanie lub zgody na objęcie lub wykonywanie funkcji, a w przypadku żołnierza zawodowego przed doręczeniem mu decyzji o wyznaczeniu na stanowisko służbowe.

Niekwestionowane jest stanowisko Sądu Najwyższego, iż przepisy ustawy lustracyjnej, określające zakres jej zastosowania – jako gwarancyjne – muszą być interpretowane ściśle (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2000 r., I KZP 15/99, OSNKW 2000, z. 7 – 8, poz. 61).

Zatem nie do przyjęcia jest stanowisko prokuratora Oddziałowego Biura Lustracyjnego w S., że złożenie przez Adama J. oświadczenia lustracyjnego Kuratorowi Oświaty jest równoznaczne z wyrażeniem zgody na kandydowanie do objęcia funkcji publicznej. Tego typu rozumowanie może prowadzić do absurdu, czyli wszczynania postępowania lustracyjnego wobec osób, które nie starają się o objęcie funkcji publicznej, niespełniających żadnych wymogów formalnych do objęcia takiej funkcji na przykład nieposiadających stosownego wykształcenia czy odpowiedniego wieku, które tylko z im znanego powodu złożyły oświadczenie lustracyjne.

Błędne jest również stanowisko Sądu Okręgowego w S. (zaaprobowane przez Sąd Apelacyjny), iż ustawa lustracyjna nie określa sytuacji, w których należy odstąpić od badania zgodności z prawdę oświadczenia lustracyjnego. Według Sądu ustawa ta nie przewiduje również sytuacji, gdy dana osoba po złożeniu oświadczenia lustracyjnego odstępuje od kandydowania na funkcję, z którą związany jest obowiązek złożenia oświadczenia lustracyjnego. Nietrafny jest wniosek Sądu Okręgowego w S., że skoro ustawa nie przewiduje możliwości odstąpienia od badania oświadczenia lustracyjnego, uznać należy, iż każde bez wyjątku oświadczenie lustracyjne podlega ocenie, co do jego zgodności z prawdą.

Rzeczywiście, ustawa lustracyjna wprost nie przewiduje możliwości odstąpienia od oceny rzetelności oświadczenia lustracyjnego, ale nie normuje też szeregu innych sytuacji procesowych, odsyłając do odpowiedniego stosowania Kodeksu postępowania karnego oraz przepisów dotyczących oskarżonego (por. art. 19 i art. 21 ustawy lustracyjnej).

Sąd Najwyższy podkreślał wielokrotnie, że zasadniczą i zawsze mającą pierwszeństwo metodą wykładni jest wykładnia językowa. W realiach niniejszej sprawy zachodzi potrzeba interpretacji sformułowania „w chwili wyrażenia zgody”, zawartego w art. 7 ust 2 ustawy lustracyjnej. Przez „chwilę wyrażenia zgody” rozumieć należy „czas, moment, porę wypowiedzenia się ustnie lub pisemnie o przystaniu na coś, zezwoleniu na coś” (por. Słownik Języka Polskiego pod red. M. Szymczaka, PWN 1981, t. I s. 285, t. II s. 838 i 1010). Zatem wyrażenie zgody oznacza pozytywne oświadczenie woli pisemne lub ustne złożone przed właściwym organem. Inne rozumienie przepisu art. 7 ust. 2 ustawy lustracyjnej prowadzi do naruszenia podstawowej, gramatycznej metody wykładni oraz ustalenia takiej treści interpretowanego przepisu, która nie da się zaakceptować z uwagi na funkcję, jaką nadał ustawodawca ustawie lustracyjnej. W preambule omawianej ustawy stwierdzono między innymi, że mając na względzie „konieczność obsady funkcji, stanowisk i zawodów wymagających zaufania publicznego przez osoby, które swoim dotychczasowym postępowaniem dają i dawały w przeszłości gwarancję uczciwości, szlachetności, poczucia odpowiedzialności za własne słowa i czyny, odwagi cywilnej i prawości, oraz ze względu na konstytucyjne gwarancje zapewniające obywatelom prawo do informacji o osobach pełniących takie funkcje, zajmujących takie stanowiska i wykonujących takie zawody stanowi się co następuje”.

Oczywistym więc jest, że wszczęcie postępowania lustracyjnego wobec osoby związane jest ze zgodą tej osoby na ubieganie się o zajęcie, czy wykonywanie funkcji publicznej. Natomiast sam zamiar kandydowania, jego planowanie, nie może być traktowany jako wyrażenie zgody na kandydowanie czy objęcie lub wykonywanie funkcji.

Stosownie do treści art. 36a ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U z 2004 r., Nr 256, poz. 2572 ze zm.) kandydata na stanowisko dyrektora szkoły publicznej wyłania się w drodze konkursu. Kandydat przystępujący do konkursu przedstawia organowi prowadzącemu szkołę szereg rozmaitych dokumentów, w tym oświadczenie o dopełnieniu obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy lustracyjnej zgodnie z rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 8 kwietnia 2010 r. w sprawie regulaminu konkursu na stanowisko dyrektora publicznej szkoły... (Dz. U. Nr 60, poz. 373). Złożenie oświadczenia lustracyjnego przez Adama J. stanowiło zatem czynność uprzednią, konieczną do przystąpienia do konkursu, jednakże czynności tej nie można utożsamiać z wyrażeniem zgody na kandydowanie do objęcia funkcji publicznej. Adam J. nie złożył żadnych dokumentów organowi prowadzącemu szkołę. Konsekwencją braku zgody na kandydowanie był brak podstaw do wszczęcia postępowania lustracyjnego ściśle związanego z potrzebą wyłaniania właściwych kandydatów na funkcje publiczne. Oświadczenie lustracyjne Adama J. nie było wymagane i nie miało żadnego znaczenia w procesie wyłaniania kandydata na dyrektora Szkoły w L.

Złożone przez Adama J. oświadczenie lustracyjne, stosownie do treści art. 7 ust. 3 ustawy lustracyjnej, może stanowić podstawę wszczęcia postępowania lustracyjnego w przypadku późniejszego wyrażenia zgody na kandydowanie lub wykonywanie funkcji publicznej, z którą związany jest obowiązek złożenia takiego oświadczenia.

Podsumowując, w przypadku osoby ubiegającej się o stanowisko dyrektora szkoły publicznej, wyrażeniem zgody na kandydowanie w rozumieniu art. 7 ust. 2 ustawy lustracyjnej jest zgłoszenie się do konkursu, o którym mowa w art. 36a ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572 ze zm.).

Skoro Adam J. nie zgłosił się do konkursu, brak było podstawy do wszczęcia postępowania lustracyjnego. W konsekwencji Sąd Najwyższy na podstawie art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy lustracyjnej uchylił zaskarżone orzeczenie i utrzymane nim w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego w S. i umorzył postępowanie lustracyjne, uznając na podstawie analizy treści kasacji, że jest to rozstrzygnięcie korzystne dla lustrowanego.

Kosztami postępowania w sprawie obciążono Skarb Państwa (art. 632 ust. 2 k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy lustracyjnej).”

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

1.3. Orzecznictwo Izby Wojskowej Sądu Najwyższego

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

1.4. Zagadnienia prawne

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

1.4.1. Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Najwyższy, sygn. akt I KZP 5/13

Czy w postępowaniu apelacyjnym sąd kontrolujący wyrok wydany w trybie art. 343 kpk, uprawniony jest do dokonania zmiany orzeczenia sądu I instancji na zasadach ogólnych, z uwzględnieniem modyfikacji wynikającej z art. 434 § 3 kpk, czy też zmiana taka wymaga zgody stron porozumienia zawartego w trybie art. 335 kpk?

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

1.4.2. Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w Zamościu, sygn. akt I KZP 6/13

Czy brak pouczenia lub mylne pouczenie pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o terminie wniesienia środka zaskarżenia, daje na podstawie art. 16 § 1 k.p.k. podstawę do uchylenia się przez samego pełnomocnika lub jego mocodawcę od ujemnych skutków procesowych uchybienia terminowi do wniesienia tegoż środka, poprzez żądanie przywrócenia terminu do jego wniesienia wskazując, iż niedotrzymanie terminu zawitego było od nich niezależne?

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」
1.4.3. Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w Krakowie, sygn. akt I KZP 7/13

Czy samo tylko podjęcie - w ramach postępowania „*in rem*” prowadzonego w czasie obowiązywania kodeksu postępowania karnego z 1969 r., przed upływem terminu przedawnienia karalności przestępstwa określonego w art. 101 kk z 1997 r., przez uprawniony organ - czynności procesowych nakierowanych na ściganie danej osoby z powodu określonego przestępstwa, przy braku wydania przez prokuratora w toku takiego postępowania postanowienia o przedstawieniu podejrzanemu zarzutu w trybie art. 269 § 1 kpk z 1969 r., jest wystarczające do przyjęcia, że nastąpiło wówczas "wszczęście postępowania przeciwko osobie", w rozumieniu art. 102 ustawy z dnia 06 czerwca 1997 r. Kodeks Karny Dz. U. z 1997, Nr 88, poz. 553 ?

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」
1.4.4. Wniosek o rozstrzygnięcie rozbieżności przedstawiony przez Prokuratora Generalnego, sygn. akt I KZP 8/13

Czy powołanie przez sąd, a w postępowaniu przygotowawczym przez prokuratora - na podstawie art. 202 § 3 k.p.k. - biegłego lekarza seksuologa do udziału w wydaniu opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego, w zakresie zaburzeń preferencji seksualnych, następuje z urzędu, czy wyłącznie na wniosek biegłych psychiatrów, o którym mowa w art. 202 § 2 k.p.k.?

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」
1.4.5. Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w Poznaniu, sygn. akt I KZP 9/13

1. Jak należy rozumieć wyrażenie „czynności usługowe” zawarte w dyspozycji art. 115 § 13 pkt 4 k.k.?

2. Czy usługowy charakter czynności zostaje wyłączony przez ustawowe nadanie uprawnień do podejmowania działań wkraczających w konstytucyjnie chronione wolności i prawa jednostki?

3. Czy osoba uprawniona do kontroli biletów w rozumieniu art. 33a ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku – Prawo przewozowe (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1173), będąca pracownikiem samorządu terytorialnego, jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 pkt 4 k.k.?

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」
1.4.6. Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Apelacyjny w Katowicach, sygn. akt I KZP 10/13

Czy użyte w treści art. 299 § 1 k.k. sformułowanie "środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego", oznacza, że przedmioty i prawa, które zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, a więc pochodzą bezpośrednio z tego czynu, nie mogą być przedmiotem wykonawczym przestępstwa "prania brudnych pieniędzy", a w konsekwencji również, w za-

sadniczej większości przypadków, sprawca przestępstwa źródłowego nie może dopuścić się występku z art. 299 § 1 k.k.?

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌
1.4.7. [Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w Toruniu, sygn. akt I KZP 11/13](#)

Czy znamiona uporczywego niewpłacania podatku w terminie (art. 57 § 1 kks) może wypełniać jednorazowe zaniechanie zapłaty podatku w terminie, czy też uporczywość sprawy przejawiać się może wyłącznie w powtarzających się, cyklicznych zachowaniach, polegających na zaniechaniu zapłaty podatku?

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌
1.4.8. [Wniosek o rozstrzygnięcie rozbieżności w orzecznictwie przedstawiony przez Prokuratora Generalnego, sygn. akt I KZP 12/13](#)

Czy przewidziana w art. 484 § 2 k.p.k. obligatoryjna zmiana trybu postępowania, z uproszczonego na zwyczajny powoduje, iż wskazane w ustawie warunki określające możliwość rozpoznania sprawy pod nieobecność oskarżonego, zaczynają obowiązywać od chwili zmiany trybu postępowania, czy też dotyczą one całego postępowania jurysdykcyjnego prowadzonego w tej sprawie?

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌
1.4.9. [Wniosek o rozstrzygnięcie rozbieżności w orzecznictwie przedstawiony przez Prokuratora Generalnego, sygn. akt I KZP 13/13](#)

Czy podstawę prawną bezwzględnej kary pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku łącznym, w wyniku połączenia kar tego rodzaju wymierzonych za zbiegające się przestępstwa z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania stanowi - w stanie prawnym obowiązującym od dnia 8 czerwca 2010 r. - przepis zawarty art. 89 § 1 k.k., czy też wprowadzony ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589) art. 89 § 1a k.k.?

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌
2. Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego dotyczące prawa karnego

2.1. Wyroki i postanowienia Trybunału Konstytucyjnego

(źródło: www.trybunal.gov.pl)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2. Wokanda Trybunału Konstytucyjnego

(źródło: www.trybunal.gov.pl)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.1. Dochodzenie roszczeń odszkodowawczych; przedawnienie roszczenia o odszkodowanie za niesłuszne skazanie, zastosowanie środka zabezpieczającego, niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie (K 32/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 555 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego z:

- art. 77 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP;

- art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.2. Określenie wymiaru kary za wykroczenia drogowe (K 30/13)

Prokurator Generalny wniósł o zbadanie zgodności Załączników Nr 1 oraz Nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r o transporcie drogowym z art. 10 w związku z art. 173 i w związku z art. 175 ust. 1 oraz w związku z art. 45 ust 1 Konstytucji RP;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.3. Wolność słowa; ograniczenia wolności słowa (K 28/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 16 ust. 3 pkt 1, art. 16 ust. 3 pkt 2 w części zawierającej słowa "i miejsca urodzenia", art. 16 ust. 3 pkt 3, art. 16 ust. 3 pkt 4, oraz art. 16 ust. 3 pkt 6 oraz art. 16 ust. 6 ustawy z dnia 1 lipca 2005 roku o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepieniu komórek, tkanek i narządów z art. 47 oraz z art. 51 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.4. Podstawa uchylecia prawomocnego mandatu karnego (K 23/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 101 § 1 zdanie 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia w zakresie, w jakim nie przewiduje jako podstawy uchylecia prawomocnego mandatu karnego sytuacji, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją RP, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą przepisu prawnego stanowiącego podstawę ukarania za wykroczenie w postępowaniu mandatowym - z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.5. Prawo zatrzymanego do odmowy złożenia oświadczeń; obowiązek poinformowania zatrzymanego o takim prawie (K 19/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 244 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego - w zakresie, w jakim nie przewiduje prawa zatrzymanego do odmowy złożenia oświadczeń i obowiązku poinformowania zatrzymanego o takim prawie - z art. 42 ust. 2 i art. 42 ust. 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.6. Imprezy masowe; odpowiedzialność karna za niezastosowanie się do polecenia wydanego na podstawie regulaminu obiektu (terenu) lub regulaminu imprezy masowej (K 17/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych w części zawierającej słowa: "regulaminu obiektu (terenu) lub regulaminu imprezy masowej" - z art. 41 ust. 1, art. 42 ust. 1, art. 32 ust. 1, art. 87 ust. 1 i art. 2 Konstytucji RP;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.7. Prawo autorskie (K 15/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 115 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.8. Obligatoryjna zamiana grzywny na zastępczą karę aresztu (K 9/13)

Prokurator Generalny wniósł o zbadanie zgodności przepisu art. 25 § 2 ustawy z dnia 20 maja 1971 roku - Kodeks wykroczeń przez to, że ustanawia obligatoryjną zamianę grzywny na zastępczą karę aresztu - z art. 10 w związku z art. 173 i w związku z art. 175 ust. 1 oraz w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.9. Wskazanie sprawcy wykroczenia drogowego (P 27/13)

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wystąpił z pytaniem: czy art 96 § 3 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń jest zgodny z art. 2 oraz 42 ust. 1 w zw. z art 31 ust.3 Konstytucji RP;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.10. Dopuszczenie zawieszenia postępowania karnego w celu oczekiwania na prejudycjalność orzeczenia innego sądu (P 20/13)

Sąd Okręgowy w Warszawie wystąpił z pytaniem: czy art. 22 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego jest zgodny z art. 2, art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP w zakresie w jakim nie dopuszcza zawieszenia postępowania karnego w celu oczekiwania na prejudycjalność orzeczenia innego sądu;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.11. Wysokość grzywien za wykroczenia (U 4/13)

Prokurator Generalny wniósł o zbadanie:

1) przepisów Załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2003 roku w sprawie wysokości grzywien nakładanych w drodze mandatów karnych za wybrane rodzaje wykroczeń:

a) Tabeli A-z art. 33 w związku z art. 34, art. 51 § 1 i § 2, art. 64 § 1, art. 65 § 1 i § 2, art. 67 § 1, art. 77, art. 78, art. 81, art. 82 § 1 - 5, art. 117, art. 140, art. 141 oraz art. 145 ustawy z dnia 20 maja 1971 roku - Kodeks wykroczeń, w związku z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, w związku z art. 178, art. 179 pkt 2, art. 181, art. 183, art. 184 ust. 3, art. 187 oraz art. 188 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 roku - Prawo geologiczne i górnicze, w związku z art. 431 ust. 1 oraz art. 45 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, w związku z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 9 listopada 1995 roku o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych, jak również w związku z art. 96 § 1, a także z art. 95 § 6 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, a przez to również z art. 92 ust. 1 oraz z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP;

b) Tabeli B - z art. 33 w związku z art. 34, art. 84, art. 85 § 1, art. 86 § 1 i § 2, art. 88, art. 90, art. 91, art. 92 § 1, art. 92a, art. 94 § 1, art. 95, art. 96 § 1 pkt 2 oraz pkt 4 i pkt 5, art. 97, art. 100 pkt 2 i pkt 4, art. 101 i art. 102 ustawy z dnia 20 maja 1971 roku - Kodeks wykroczeń oraz w związku z art. 96 § 1, a także z art. 95 § 6 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, a przez to również z art. 92 ust. 1 oraz z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP;

c) Tabeli C - z art. 33 w związku z art. 34 ustawy z dnia 20 maja 1971 roku - Kodeks wykroczeń w związku z art. 92 ust. 1 i ust. 2 oraz Załącznikiem Nr 1 do ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym, w związku z art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o systemie tachografów cyfrowych oraz w związku z art. 96 § 1 i § 1a pkt 2, a także z art. 95 § 6 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, a przez to również z art. 92 ust. 1 oraz z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP;

2) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów, o którym mowa w pkt 1 - z art. 33 w związku z art. 34, art. 51 § 1 i § 2, art. 64 § 1, art. 65 § 1 i § 2, art. 67 § 1, art. 77, art. 78, art. 81, art. 82 § 1 - 5, art. 84, art. 85 § 1, art. 86 § 1 i § 2, art. 88, art. 90, art. 91, art. 92 § 1, art. 92a, art. 94 § 1, art. 95, art. 96 § 1 pkt 2 oraz pkt 4 i pkt 5,

art. 97, art. 100 pkt 2 i pkt 4, art. 101, art. 102, art. 117, art. 140, art. 141 oraz art. 145 ustawy z dnia 20 maja 1971 roku - Kodeks wykroczeń, w związku z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, w związku z art. 178, art. 179 pkt 2, art. 181, art. 183, art. 184 ust. 3, art. 187 oraz art. 188 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 roku - Prawo geologiczne i górnicze, w związku z art. 431 ust. 1 oraz art. 45 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, w związku z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 9 listopada 1995 roku o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych, w związku z art. 92 ust. 1 i ust. 2 oraz Załącznikiem Nr 1 do ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym, w związku z art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o systemie tachografów cyfrowych oraz w związku z art. 96 § 1 i

§ 1a pkt 2, a także z art. 95 § 6 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, a przez to również z art. 92 ust. 1 oraz z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP;;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.12. Uprawnienie inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego oraz pracowników Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego (U 3/13)

Prokurator Generalny wniósł o zbadanie zgodności przepisów rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 czerwca 2011 roku w sprawie nadania inspektorom Inspekcji Transportu Drogowego oraz pracownikom Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego uprawnień do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego:

1) § 2 ust. 1 - z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym w związku z art. 129a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku -Prawo o ruchu drogowym, jak również z art. 95 § 5 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, a przez to także z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP;

2) § 2 ust. 2 - z art. 76a ust. 1 w związku z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym oraz w związku z art. 129a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym, jak również z art. 95 § 5 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, a przez to również z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.13. Zawieszenie przez sąd postępowania w związku ze skierowaniem pytania prawnego (U 1/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności § 106 ust. 1 rozporządzenia Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 roku - Regulamin urzędowania sądów powszechnych z art. 41 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.14. Występek o charakterze chuligańskim (SK 47/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności przepisu o zbadanie zgodności art. 115 § 21 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks karny z art. 31 ust. 3 w związku z art. 41 ust. 1 oraz art. 2 i art. 42 ust. 1 Konstytucji RP:

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.15. Nieprzyznanie statusu pokrzywdzonego, w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k., podmiotowi, którego dotyczy dokument poświadczający nieprawdę, wystawiony przez osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu (SK 27/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności przepisu art. 271 § 1 oraz art. 273 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks karny, w zakresie, w jakim nie przyznają statusu pokrzywdzonego, w rozumieniu art. 49 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego, podmiotowi którego dotyczy dokument poświadczający nieprawdę, wystawiony przez osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu - w szczególności dla którego dokument ma znaczenie prawne, którego sytuację prawną dokument opisuje lub determinuje, z:

1) art. 2 Konstytucji RP,

2) art. 45 ust. 1 Konstytucji RP,

3) art. 77 ust. 2 Konstytucji RP;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌

2.2.16. Postępowanie przygotowawcze; wydanie postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia lub umorzeniu dochodzenia bez konieczności sporządzania uzasadnienia (SK 25/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności przepisu art. 325e § 1 zdanie drugie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego w zakresie w jakim umożliwia organom postępowania przygotowawczego wydanie postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia lub umorzeniu dochodzenia, bez konieczności sporządzania uzasadnienia - z:

- przepisem art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji RP, gwarantującymi prawo do sprawiedliwego rozpoznania sprawy, podczas gdy wydanie orzeczenia zamykającego drogę do merytorycznego rozpoznania sprawy bez sporządzenia uzasadnienia utrudnia kontrolę instancyjną i złożenie skutecznego środka odwoławczego,

przepisem art. 2 Konstytucji RP gwarantującym nakaz urzeczywistnienia zasad sprawiedliwości społecznej, podczas gdy doszło do pozbawienia skarżącego możliwości merytorycznego skontrolowania niekorzystnej dla niego decyzji,

- przepisem art. 78 w związku z art. 2 Konstytucji RP, gwarantującym dwuinstancyjność postępowań, podczas gdy brak uzasadnienia decyzji organu I instancji de facto uniemożliwia merytoryczną kontrolę zaskarżanego orzeczenia, i obecne regulacje procesowe dają tylko iluzoryczną możliwość wniesienia skutecznego odwołania, nie gwarantując w sposób należyty zasady dwuinstancyjności,

- przepisem art. 32 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji RP gwarantującym równe traktowanie obywateli przez władze publiczne, podczas gdy zgodnie z art. 325e § 1a kpk wyróżniony podmiot ma możliwość domagania się sporządzenia uzasadnienia, zaś zwykły obywatel takiej możliwości nie ma, przez co dochodzi do dyskryminacji;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌

2.2.17. Uprawnienia pokrzywdzonego w procesie karnym; pokrzywdzony - oskarżyciel posiłkowy (SK 22/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności:

- art. 53 w zw. z art. 54 § 1, art. 299 § 1 i art. 459 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego w brzmieniu obowiązującym, w zakresie, w którym pozbawia pokrzywdzonego prawa strony co do możliwości wniesienia zażalenia na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego od momentu wniesienia aktu oskarżenia do upływu terminu określonego w art. 54 § 1 Kpk, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 2 i 7 Konstytucji RP,

- przepisy art. 117 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego w brzmieniu obowiązującym, w zakresie w którym pozwalając na umorzenie postępowania przed rozpoczęciem przewodu sądowego wyłączają obowiązek sądu zawiadomienia pokrzywdzonego o czasie i miejscu posiedzenia, wyznaczonego w celu umorzenia postępowania, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 2 i 7 Konstytucji RP,

- przepisy art. 117 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego w brzmieniu obowiązującym, w zakresie w którym pozwalając na umorzenie postępowania rozpoczęciem przewodu sądowego pozwalają sądowi na nieprzeprowadzenie tej czynności sądu nieprzeprowadzenia tej czynności, jeżeli pokrzywdzony nie stawił się na wyznaczone posiedzenie, a brak dowodu, że został o niej powiadomiony, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 2 i 7 Konstytucji RP,

- z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 roku;

2) art. 10b ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 roku o Straży Granicznej w związku z art. 212 § 1 i § 2, art. 216 § 1 i § 2, art. 217 § 1, art. 221, art. 278 § 1 - 3 i § 5, art. 284 § 1 - 3, art. 288 § 1 i § 2 oraz art. 290 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks karny, z art. 45, art. 46 ust. 1, art. 49 i art. 49a ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku - Prawo prasowe, z art. 34 pkt 2, 3 i 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o wyrobach budowlanych, art. 33 ustawy z dnia 25 lutego 2011 roku o substancjach chemicznych i ich mieszaninach, art. 77 pkt 2, 2a i 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt i w związku z art. 52 pkt 2 i 4 ustawy z dnia 13 października 1995 roku - Prawo łowieckie - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

3) art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych w związku z art. 212 § 1 i § 2, art. 216 § 1 i § 2, art. 217 § 1, art. 221, art. 278 § 1 - 3 i § 5, art. 284 § 1 - 3, art. 288 § 1 i § 2 oraz art. 290 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks karny, z art. 60 § 2 i § 3, art. 61 § 1, art. 62 § 1, § 3 i § 4, art. 80 § 1 i § 2, art. 93 § 2 i § 3, art. 95 § 1, art. 108 § 2 oraz art. 109 ustawy z dnia 10 września 1999 roku - Kodeks karny skarbowy, z art. 45, art. 46 ust. 1, art. 49 i art. 49a ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku - Prawo prasowe, z art. 34 pkt 2, 3 i 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o wyrobach budowlanych, art. 33 ustawy z dnia 25 lutego 2011 roku o substancjach chemicznych i ich mieszaninach, art. 77 pkt 2, 2a i 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt i w związku z art. 52 pkt 2 i 4 ustawy z dnia 13 października 1995 roku - Prawo łowieckie - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

4) art. 36b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 września 1991 roku o kontroli skarbowej w związku z art. 60 § 2 i § 3, art. 61 § 1, art. 62 § 1, § 3 i § 4, art. 80 § 1 i § 2, art. 93 § 2 i § 3, art. 95 § 1, art. 108 § 2 oraz art. 109 ustawy z dnia 10 września 1999 roku - Kodeks karny skarbowy - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

5) art. 36b ust. 1 pkt 1 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 września 1991 roku o kontroli skarbowej, w związku z art. 85 § 4, art. 86 § 4, art. 87 § 4, art. 88 § 3, art. 89 § 3, art. 90 § 3, art. 91 § 4, art. 92 § 3, art. 94 § 3, art. 95 § 2 i art. 96 § 1 ustawy z dnia 10 września 1999 roku - Kodeks karny skarbowy oraz w związku z art. 100 ust. 1 i art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 19 marca 2004 roku - Prawo celne - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

art. 28 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 24 maja 2002 roku o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu - w zakresie, w jakim odnosi się do zwrotu "i innych przestępstw godzących w bezpieczeństwo państwa" - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

art. 28 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b oraz c, jak również pkt 5 ustawy, o której mowa w pkt 6 - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

art. 32 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 9 czerwca 2006 roku o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709 ze zmianami) - w zakresie, w jakim odnosi się do zwrotu: "a także innych ustawach i umowach międzynarodowych" - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

art. 32 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. g ustawy, o której mowa w pkt 8 - w zakresie, w jakim odnosi się do zwrotu: "oraz innych [przestępstw - wł.] niż wymienione w lit. a - f, godzących w bezpieczeństwo potencjału obronnego państwa, SZ RP oraz jednostek organizacyjnych MON, a także państw, które zapewniają wzajemność" - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

art. 32 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 9 ustawy, o której mowa w pkt 8 - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

11) art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 roku o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym w związku z art. 4, art. 12 ust. 3-6, art. 13 oraz art. 15 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

12) art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 roku o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym w związku z art. 8 ust. 1 i 3 oraz art. 10 ust. 1, 2, 5 i 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 roku o wykonywaniu mandatu posła i senatora, z art. 87 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych, z art. 38 ustawy z dnia 23 listopada 2002 roku o Sądzie Najwyższym, z art. 49a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze, z art. 24h ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym, z art. 25c ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie powiatowym oraz w związku z art. 27c ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie województwa - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

13) art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 roku o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym w związku z art. 1 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 1990 roku o zwrocie korzyści uzyskanych niesłusznie kosztem Skarbu Państwa lub innych państwowych osób prawnych - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

14) art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 roku o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym w związku z art. 200 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku - Prawo zamówień publicznych, z art. 46 ust. 1, art. 75 ust. 1 - 4 i art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej oraz w związku z art. 3 ust. 1, art. 20a ust. 1 -3, art. 31 a, art. 36 ust. 1, art. 39 ust. 1 i art. 69e ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 roku o komercjalizacji i prywatyzacji - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

15) art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 6 i pkt 7 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 roku o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym -z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

16) art. 75 d ust. 1 w związku z ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej w związku z art. 108 § 2 i art. 109 ustawy z dnia 10 września 1999 roku -Kodeks karny skarbowy - z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji, o której mowa w pkt 1;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.23. Zarządzenie przez sąd obligatoryjnego wykonania kary warunkowo zawieszanej; przestępstwo popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej lub małoletniej (P 34/12)

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Warszawie wystąpił z pytaniem czy:

- 1) art. 75 § 1a kodeksu karnego jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 2 Konstytucji RP oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji RP,
- 2) art. 75 § 1a kodeksu karnego jest zgodny z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP w związku z art. 42 ust. 3 Konstytucji RP i art. 42 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP i art. 2 Konstytucji RP,
- 3) art. 75 § 1a kodeksu karnego z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w związku z art. 2 Konstytucji RP i w związku z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.24. Brak regulacji trybu składania wniosków o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności sędziów za złożenie niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego; brak ustawowo określonych przesłanek wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności (P 31/12)

Sąd Okręgowy w Gliwicach wystąpił z pytaniem: czy art. 80 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych w zakresie niezawierającym regulacji trybu składania wniosków o zezwolenie

na pociągnięcie do odpowiedzialności sędziów za złożenie niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego i ustawowo określonych przesłanek wyrażenia zgody na pociągnięcie do tejże odpowiedzialności, oraz art. 19 i art. 21 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów w zakresie, w jakim do postępowania w przedmiocie odpowiedzialności karnej nie nakazują stosowania odpowiednio przepisu art. 80 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych w postępowaniu lustracyjnym - są zgodne z art. 2, art. 7 i art. 181 Konstytucji RP.

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」
2.2.25. Obowiązek złożenia oświadczenia lustracyjnego przez osobę, wobec której toczy się wszczęte wcześniej postępowanie lustracyjne (P 30/12)

Sąd Okręgowy w Gliwicach wystąpił z pytaniem: czy art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 2007 roku o zmianie ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów w zakresie, w jakim nakłada obowiązek złożenia oświadczenia lustracyjnego na osobę, wobec której toczy się wszczęte wcześniej postępowanie lustracyjne i nie przewiduje prawa tej osoby do odmowy złożenia takiego oświadczenia -jest zgodny z art. 2, art. 7, art. 31 ust. 3 i art. 42 ust. 2 Konstytucji RP.

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」
2.2.26. Wolność słowa; wolność badań naukowych; nieprecyzyjność zwrotów „nawołuje do nienawiści” oraz „inny totalitarny ustrój państwa” (SK 65/12)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 256 Kodeksu karnego z:
 1) art. 42 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji RP w zakresie, w jakim operuje nieprecyzyjnymi zwrotami "nawołuje do nienawiści" oraz "inny totalitarny ustrój państwa";
 2) art. 54 ust. 1 i art. 73 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji RP, ponieważ operowanie przez ustawodawcę określeniami „nawołuje do nienawiści” oraz „inny totalitarny ustrój państwa” nie daje gwarancji jasnego i precyzyjnego określenia zakresu tego przepisu, stwarzając niebezpieczeństwo dla wolności słowa oraz wolności badań naukowych;

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」
2.2.27. Postępowanie karne; pozbawienie strony realnego prawa do obrony i skutecznego środka odwoławczego (SK 54/12)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 446 § 1 i 2 w związku z art. 96 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego z art. 2, art. 32 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 2 zd. 1., art. 45 ust. 1, art. 47, art. 52 ust. 2 i art. 64 ust. 2 Konstytucji RP.

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」
2.2.28. Karalność bezskutecznego podżegania do pomocnictwa w popełnieniu czynu zabronionego (SK 35/12)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 13 § 1 i art. 18 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks karny z art. 2, art. 31 ust. 1 i 3 i art. 42 ust. 1 Konstytucji RP.

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

2.2.29. Zaskarżenie postanowienia w sprawie kosztów procesu zasądzonych po raz pierwszy przez sąd odwoławczy (SK 33/12)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 426 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną przez ustawę z dnia 20 stycznia 2011 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1, art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 oraz art. 78 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

」 』

2.2.30. Zasady ustanawiania kuratora celem wykonywania praw małoletniego pokrzywdzonego przestępstwem (SK 5/12)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 51 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego w związku z art. 98 § 2 pkt 2 w związku z art. 98 § 3 w związku z art. 99 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1; art. 47 w związku z art. 51 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3; art. 48 ust. 2; art. 72 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

」 』

2.2.31. Prawo do obrony; odmowa wyznaczenia obrońcy z urzędu; brak możliwości bezpośredniego zaskarżenia zarządzenia prezesa sądu (art. 81 § 1, art. 78 § 2 k.p.k.) (K 30/11)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności:

1. Artykułu 81 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego w zakresie, w jakim nie przewiduje zaskarżenia zarządzenia prezesa sądu w przedmiocie odmowy wyznaczenia obrońcy z urzędu przez stronę, która złożyła wniosek w trybie art. 78 § 1 Kodeksu postępowania karnego – z art. 45 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP i z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP.

2. Artykułu 78 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego w zakresie, w jakim nie przewiduje zaskarżenia postanowienia sądu w przedmiocie cofnięcia wyznaczenia obrońcy z urzędu – z art. 45 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP i z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP.

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

」 』

2.2.32. Określenie katalogu zbieranych danych o jednostce za pomocą środków technicznych w działaniach operacyjnych; zasady niszczenia pozyskanych danych (K 23/11 – połączona z K 34/11 i K 21/12)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności:

1. art. 19 ust. 6 pkt 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji;
2. art. 9e ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej;
3. art. 36c ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej;
4. art. 31 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych;

5. art. 27 ust. 6 pkt 3 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu;

6. art. 17 ust. 5 pkt 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym;

7. art. 31 ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego

- z art. 2 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

o zbadanie zgodności:

1) art. 20c ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, art. 10b ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, art. 36b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych, art. 28 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego z art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 8 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności,

2) art. 36b ust. 5 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, art. 28 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, art. 18 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, art. 32 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego w zakresie w jakim, przepisy te zezwalając na pozyskiwanie danych, o których mowa w art. 180c i art. 180d ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne nie przewidują zniszczenia tych spośród pozyskanych danych, które nie zawierają informacji mających znaczenie dla prowadzonego postępowania z art. 51 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

o zbadanie zgodności:

1) art. 75d ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej z art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

2) art. 75d ust. 5 ustawy wymienionej w pkt 1 z art. 51 ust. 4 Konstytucji RP;

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.33. Prawo do korzystania z pomocy obrońcy na etapie czynności wyjaśniających; postępowanie w sprawach o wykroczenia (art. 4 k.p.s.w.) (K 19/11 – połączona z P 22/11)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia – w zakresie, w jakim przepis ten pomija prawo do korzystania z obrońcy na etapie prowadzenia czynności wyjaśniających przez osoby, co do których istnieją uzasadnione podstawy do sporządzenia przeciwko nim wniosku o ukaranie – z art. 2 i art. 42 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 Konstytucji RP oraz z art. 6 ust. 3 lit. c Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i podstawowych Wolności.

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.34. Dopuszczalność prowadzenia postępowania o przestępstwo wypełniające także znamiona wykroczenia, po tym, gdy postępowanie o wykroczenie zostało prawomocnie zakończone (P 25/11; połączona z P 34/11)

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wystąpił z pytaniem: czy art. 17 § 1 pkt 7 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego w zakresie w jakim pomija to, że nie wszczyna się postępowania karnego, a wszczęte umarza, gdy postępowanie o wykroczenie co do tego samego czynu tej samej osoby, zostało wcześniej prawomocnie zakończone, jest zgodny z art. 2 Konstytucji RP, art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 14 ust. 7 Międzynarodowego paktu Praw Obywatelskich i Politycznych?

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.35. Odpowiedzialność karna i wykroczeniowa za ten sam czyn (art. 10 § 1 k.w.) (P 23/11)

Sąd Rejonowy w Grójcu wystąpił z pytaniem: czy art. 10 § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń w zakresie, w jakim dopuszcza stosowanie wobec tej samej osoby, za ten sam czyn, odpowiedzialność za przestępstwo i wykroczenie, jest zgodny z art. 2 Konstytucji RP, art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 14 ust. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r.?

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.36. Zasady udzielania świadczeń zdrowotnych skazanym odbywającym karę pozbawienia wolności (K 22/10)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 115 § 7 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy z art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.37. Wykroczenia; zasady zmiany grzywny na pracę społecznie użyteczną (art. 25 § 1 i 2 k.w.) (P 16/10)

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie wystąpił z pytaniem: czy art. 25 § 1 i § 2 k.w., w zakresie w jakim przewidują możliwość zamiany grzywny na pracę społecznie użyteczną, albo na areszt, jedynie jeśli jest to grzywna przekraczająca kwotę 500 złotych, jest zgodny z art. 2 oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

[Dokumenty w sprawie dostępne na stronie internetowej Trybunału](#)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

3. Zmiany w prawie

(opr. dr Anna Błachnio-Parzych, członek Biura Studiów i Analiz SN)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

5. Informacja międzynarodowa

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

5.1. Rada Europy

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

5.1.1. Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

6. Przegląd książek i czasopism

(opr. dr Anna Błachnio-Parzych, członek Biura Studiów i Analiz SN)

6.1. Przegląd książek

- J. Giezek, Świadomość sprawcy czynu zabronionego, Wolters Kluwer 2013;
- A. Golonka, Niepoczytalność i poczytalność ograniczona, Wolters Kluwer 2013;
- V. Konarska-Wrzosek, Prawny system postępowania z nieletnimi w Polsce, Wolters Kluwer 2013;
- J. Majewski, Okoliczności wyłączające bezprawność czynu a znamiona subiektywne, Wolters Kluwer 2013;
- C. Nowak (red.), Evidence in EU Fraud Cases, Wolters Kluwer 2013;
- M.R. Tużnik, Postępowania szczególne w postępowaniu karnym skarbowym, Wolters Kluwer 2013;
- M. Wysoczyńska, Utrudnianie postępowania karnego. Wybrane zagadnienia teorii i praktyki, C.H. Beck 2013;

6.2. Przegląd czasopism

Europejski Przegląd Sądowy 2013 nr 9

- M. Siwicki, Podstawy określenia jurysdykcji w sprawach cyberprzestępstw w UE;

Orzecznictwo Sądów Polskich 2013 nr 7-8

- A. Zoll, Glosa do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013, I KZP 24/12; (dot. art. 231 § 1 k.k.)
- A. Taracha, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., II KK 336/11; (dot. art. 19 ust. 1 ustawy o Policji)
- L. Wilk, Glosa do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013 r., I KZP 19/12, (dot. art. 8 § 1 k.k.s.)

Państwo i Prawo 2013 z. 8

- S. Tosza, Projekt modelowych reguł postępowania karnego dla Prokuratury Europejskiej;
- M. Skórzewska-Amberg, Zwalczenie niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej (na tle dyrektywy 2011/92/UE);

- P. Gensikowski, Glosa do postanowienia z 12 X 2011, WZ 30/11; (dot. art. 5 ustawy o opłatach w sprawach karnych)

Państwo i Prawo 2013 z. 9

- Ł. Chojniak, O zasadzie prawdy materialnej w procesie karnym w świetle Konstytucji RP;
- J. Widacki, Instytucja naukowa lub specjalistyczna w rozumieniu art. 193 § 2 k.p.k.;
- K. Czeszejko-Sochacka, Przepięstwo wzięcia zakładnika jako przestępstwo przeciwko porządkowi publicznemu
- K. Banasik, Zatarcie skazania za przestępstwa o charakterze seksualnym;
- J. Kulesza, Glosa do wyroku SN z 8 XII 2011, II KK 162/11; (dot. art. 18 § 1 i 3 k.k.)

Paragraf na Drodze 2013 nr 7

- R.A. Stefański, Skręć w lewo – problem rozwiązany
- L.K. Paprzycki, Rozstrzygnięcie wątpliwości zarazem na korzyść oskarżonego i pokrzywdzonego – czy to możliwe?;
- V. Rabek, Oszustwa w dziedzinie ubezpieczeń komunikacyjnych. Zarys problemu na tle sytuacji w Czechach i Niemczech;

Paragraf na Drodze 2013 nr 8

- A. Herzog, Wykonywanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Uwagi na tle postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 r. (I KZP 4/13) (dot. art. 43 § 3 k.k.)
- P. Nowak, Charakter normatywny art. 178a§ 4 kk oraz art. 244, a zatarcie skazania;
- A. Skowron, O granicach opiniowania – nie tylko okiem praktyka (ku nowym wyzwaniom);
- L.K. Paprzycki, Cofanie na drodze jednokierunkowej i w drogę jednokierunkową;

Przełąd Sądowy 2013 nr 7-8

- P. Łuczyński, Wyłączenie od zakazu *reformationis in peius* w postępowaniu ponownym w procesie karnym związane ze stosowaniem środków zabezpieczających;
- M. Świerk, Kontrowersje związania sądu stanowiskiem prokuratora w przedmiocie kosztów sądowych (art. 335 kpk)
- D. Pożarowski, Oględziny i otwarcie zwłok w procesie niemieckim;
- A. Mucha, Pojęcie obrotu gospodarczego. Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26.09.2012 (II KK 234/12);

Studia Prawnicze 2013 nr 1

- M. J. Sokołowska-Walewska, Zakaz handlu ludźmi z perspektywy systemu ochrony praw człowieka;

- E. Hryniewicz, Delegacja obowiązków a odpowiedzialność karna;
- A. Błachnio-Parzych, Sankcja karna a sankcja administracyjna jako środek przeciwdziałania manipulacji instrumentami finansowymi w wybranych krajach europejskich;

Wojskowy Przegląd Prawniczy 2013 nr 2

- A. Błachnio, Zabójstwo jednym czynem więcej niż jednej osoby;
- A. Golonka, Problematyka zgody na leczenie wyrażonej przez osobę z tzw. zaburzeniami psychicznymi;
- Z. Kukuła, Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 14.09.2012 r.;
- A. Golonka, Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 czerwca 2012 r., II AKa 161/12; (dot. art. 31 § 2 k.k.)